

paa Finansloven for 1915—16, ydede Staten Halvdelen, 115,000 Kr., medens Lodsjerne skulde udrede den anden Halvdel. Ved Forlængelsen af Attrup Dige, som vi har faaet i denne Samling, krævede Lodsjerne, at Staten skulde udrede Halvdelen af Udgifterne, men det lykkedes ikke at faa et større Bidrag end en Trediedel af Beløbet, som var 25,500 Kr., medens Lodsjerne maatte udrede de to Trediedele eller 17,500 Kr. Det er, hvad der er sket under Digesagens Udvikling, og det fremgaar heraf, som jeg før nævnedes, at der ikke har været nogen fast Norm for Staten eller Rigsdagen med Hensyn til Tilskuddene; man har varieret dem lidt, idet man har givet $\frac{1}{3}$, $\frac{2}{5}$ og $\frac{1}{4}$, og Statskassen har ogsaa givet $\frac{2}{3}$.

Naar det ærede Medlem nu her nævner, at der naturligvis ikke kan drages en Sammenligning mellem Digeanlæg ved Limfjorden og Digeanlæg ved Ribe, mindes jeg det gamle Ord: Det er altid let at gøre Verden glat for andre, men jeg forstaar for øvrigt ikke, at det ikke skulde være muligt at drage en Sammenligning mellem de to Digeanlæg. Vi maa naturligvis ikke alene tage Hensyn til, hvor stor Digeskatten bliver pr. Td. Land, men vi maa i særlig Grad, forekommer det mig, tage Hensyn til Værdien og Boniteten af det Areal, der er Tale om at beskytte, og jeg skulde tage meget fejl, om ikke det Areal, der er beskyttet ved Digeanlægget mellem Ribe og Vester Vedsted og Store Darum, lige saa vel vil være i Stand til at bære en Digeskat, som vil blive paalagt i Henhold til den Ordning, vi fik ved Loven af 30. April 1909, som Arealerne Nord for Limfjorden er i Stand til at bære den, der paahviler dem. For øvrigt vil jeg, naar man fremsætter den Mening, at der ikke her kan drages en Sammenligning mellem de to Digeanlæg, pege paa et Forhold, som jeg har paapeget tidligere, som efter min Mening bevirker, at Lodsjerne ved Limfjorden har et vist Krav paa Statens Medvirkning til at beskytte Arealerne mod Saltvandsoversvømmelser. Jeg tænker her paa de Foranstaltninger, Staten har truffet for at opretholde Forbindelsen mellem Limfjorden og Vesterhavet. Denne Forbindelse er i sin Tid frembragt ved Naturkræfterne, men den er opretholdt i det sidste Aarhundrede ved Kunst og ved Hjælp af uhyre Ofre fra Staten. Denne Sikring af Limfjordskysterne har kostet Staten mindst 15—16 Mill. Kr., og Staten har hidtil villet forene to efter min Mening helt modstridende

Formaal, nemlig Opretholdelsen af en god og farbar Forbindelse mellem Limfjorden og Vesterhavet og samtidig en Beskyttelse af Limfjordskysterne mod Saltvandsoversvømmelser. Det er Bestræbelsen for at løse disse to uforenelige Formaal, der har kostet Statskassen de uhyre Ofre, der har været bragte paa Limfjordstangen, og hvad dermed staar i Forbindelse. Havde man ladet Naturkræfterne selv raade, hvad vi Gang paa Gang har krævet, vilde Thyborønkanalen forlængst have været lukket, derom er der ingen Tvivl, og saa havde vi været fri for at foretage de kostbare Digeanlæg, vi nu har været nødt til at foretage paa Limfjordskysten for nogenlunde at beskytte os mod de Farer, som Staten med uhyre Ofre har medvirket til at fremkalde.

Jensen-Sønderup: Jeg ønsker ved en kort Bemærkning at støtte det Mindretal, for hvilket det ærede Medlem fra Ribe (Brørsen) er Ordfører. Det ærede Medlem har Ret i sine Betragtninger, og jeg vil dertil føje, at ogsaa det vejer for mig noget, at det er en helt ny Praksis, man her vil ind paa: at fastslaa, at det er Ministeren, der faar Bemyndigelse til at opføre Diger o. s. v., hvilket efter den almindelige Opfattelse her plejer at betyde, at Ministeren faar Paalæg om at gøre det og fastsætte, at saa skal visse private vær'saa god deltage med Beløb, der ikke er forud fikserede. Vi plejer at anvende en af de to Former: Enten er det de private, der udfører Arbejdet, og saa giver Staten et Tilskud, der som Regel er fastsat til en vis Kvotadel, men dog paa Finansloven er opført med et Beløb, der ikke kan overskrides, medmindre Rigsdagen giver en ny Bevilling, eller Staten træffer en Foranstaltning, der antages at have saa meget Betydning for de private, at de skal give et Tilskud. Jeg synes, de private har Krav paa at vide, at dette Tilskud ikke kan overskride et vist Beløb, og at vi ikke som her skulde indføre den helt nye Praksis, at Ministeren faar Bemyndigelse til at udføre et vist Arbejde og i Virkeligheden prisgive de private, der skal betale deres Part.

Jeg ser, at Mindretallet har skrevet i sin Betænkning, at det tror ikke, at en Lov som af Flertallet foreslaaet faar reel Betydning, da Mindretallet mener, at Pengene i saa Fald ikke kan skaffes. Som jeg læser Lovforslaget, er der ingen, der spørger om, hvorvidt Pengene kan skaffes, for den højtærede Minister faar en